

Джон Скалзи

ЧЕРВЕНОРИЗЦИ

София, 2014

Преводът е направен по изданието:

JOHN SCALZI

REDSHIRTS

Gollancz

an imprint of the Orion Publishing Group

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © 2012 by John Scalzi

© Елена Павлова, превод, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-464-8

„Червеноризци“ се посвещава на следните лица:

*на Уил Уийтън, сърдечен мой сърцетуп, с цялата сърдечност на
сърцатото ми сърце;
на Мекиел Бърнс, мой приятел от времето на TRS-80 в
обществената библиотека в Глендора;
и на Джо Малози и Брад Райт,
които ме взеха със себе си в Космоса*

Съдържание

Пролог	7
Глава първа	15
Глава втора	25
Глава трета	35
Глава четвърта	47
Глава пета	55
Глава шеста	65
Глава седма	73
Глава осма	81
Глава девета	89
Глава десета	97
Глава единадесета	107
Глава дванадесета	115
Глава тринадесета	123
Глава четирнадесета	131
Глава петнадесета	141
Глава шестнадесета	151
Глава седемнадесета	159
Глава осемнадесета	167
Глава деветнадесета	175
Глава двадесета	183

Глава двадесет и първа	193
Глава двадесет и втора.....	201
Глава двадесет и трета	211
Глава двадесет и четвърта	217
Кода I	
<i>Първо лице</i>	219
Кода II	
<i>Второ лице</i>	251
Кода III	
<i>Трето лице</i>	269
Благодарности.....	284
За автора.....	285

••• Пролог

Свит на върха на голяма скала, мичман Том Дейвис се вираше през просторната пещера към капитан Люсиъс Абърнати, научен офицер К'ийнг и старши инженер Пол Уест, кацнали на втора, по-голяма канара. Помисли си: „Пфу, гадна работа.“

– Борговиански земни червеи! – възкликна капитан Абърнати и удари с отворена длан по канарата си. – Трябваше да се сетя!

„Трябваше да се сетиш ли?! Че как си могъл да *не* се сетиш?“ – помисли си мичман Дейвис и погледна към обширния пращен под на пещерата, по чиято образуване от ситна пудра повърхност тук и там мърдаха едва забележими гърбици, отбелязващи движението на едрите, хищни червеи.

Когато се натъкнаха на пещерата, Дейвис бе казал на Чен, другия член на екипажа, с когото бяха в състава на изследователската мисия:

– Не мисля, че би трябвало просто да влизаме тук с танцова стъпка!

Абърнати, К'ийнг и Уест вече бяха нахлули вътре – при все факта, че Дейвис и Чен поне по идея се явяваха тяхно охранително звено.

Чен, който беше нов, изсумтя:

– О, хайде де! Това е просто пещера. Какво толкова може да срещнем вътре?

– Мечки? – бе предположил Дейвис. – Вълци? Произволен брой едри хищници, които смятат пещерите за убежище от природните стихии? Никога ли не си ходил на къмпинг?

– На тази планета няма мечки – беше заявил Чен, без изобщо да схваща за какво му говори партньорът му. – Освен това имаме пулсови пистолети. Хайде де! Това ми е първата мисия. Не искам капитанът да се чуди къде съм! – и се втурна след офицерите.

От скалата си Дейвис надзърна надолу към пращното размазано петно на пода на пещерата, единстве-

на останка от Чен. Червеите, призовани от звука на стъпките на хората по пода на пещерата, бяха изкопали тунел под него и го бяха дръпнали долу, оставяйки подире си само отекващите писъци на мичмана. И петното.

„Е, това не е съвсем вярно“ – помисли си Дейвис, надзъртайки по-навътре в пещерата, където едва се забелязваше търкулналата се там ръка, все още стиснала полагаемия се на Чен пулсов пистолет, който, както се оказа, не му бе свършил абсолютно никаква работа.

Почвата потрепна и ръката внезапно изчезна.

„Добре, сега вече е вярно“ – каза си Дейвис.

– Мичман! – подвикна капитан Абърнати. – Стой на мястото си! Всяко движение по земята ще призове червеите! Ще те изядат на секундата!

„Благодаря за безполезната и очевидна вест, магаре такова!“ – помисли си Дейвис, но не го каза на глас, понеже беше само мичман, а Абърнати – капитан. Вместо това отвърна:

– Слушам, капитане!

– Добре – заяви Абърнати. – Не ми се ще да хукнеш да се спасяваш и да те спипат онези ми ти червеи! Баща ти никога не би ми го простил!

„Какво?!“ – помисли си младежът и внезапно си спомни, че капитан Абърнати е служил на „Бенджамин Франклин“ под командването на баща му. Злощастният „Бенджамин Франклин“. Нещо повече, именно бащата на Дейвис бе спасил Абърнати, по онова време редник – като метнал лишеното му от съзнание тяло в спасителната капсула, преди и самият той да скочи вътре и да я изстреля точно преди корабът зрелищно да се взриви около тях. Дрейфували в Космоса в течение на три дни и преди да ги спасят, годният за дишане въздух в спасителната лодчица почти свършил.

Дейвис поклати глава. Беше много странно, че тази подробност относно Абърнати цъфна в съзнанието му точно сега, особено като се имат предвид обстоятелствата.

Сякаш по даден знак, капитанът се обади:

– Баща ти едно време ми спаси живота, нали знаеш?

– Знам... – поде Дейвис и за малко да се капичне от върха на скалата си, тъй като земните червеи внезапно ѝ се нахвърлиха и я разлюляха.

– Дейвис! – възкликна Абърнати.

Младежът се присви и се прилепи към скалата, за да държи центъра на общата тежест по-ниско. Стрелна с поглед капитана, който в момента се съвещаваше с К'ийнг и Уест. И без да е способен да ги чува, Дейвис знаеше, че си припомнят какво им е известно за борговинските земни червеи и се опитват да съчинят план за неутрализирането на тварите, който да им позволи да прекосят пещерата до безопасно място и да стигнат до залата, в която се помещаваше древният Централен компютър на борговинците, който пък можеше да им даде някаква улика за изчезването на тази мъдра и загадъчна раса.

„Наистина трябва да започнеш да се фокусираш върху настоящото си положение“ – посъветва Дейвис тихо гласче в главата му и той отново поклати глава. Съветът не беше за изхвърляне – чудно защо мозъкът му бе избрал такъв странен момент за стоварването на цял наръч несвързана с настоящето информация, която в момента не му вършеше никаква работа.

Червеите пак разлюляха скалата. Младежът се вкопчи в нея колкото му държаха пръстите и видя, че Абърнати, К'ийнг и Уест се разгорещават още повече в опита си да разрешат проблема.

А Дейвис внезапно бе осенен от мисъл. „Ти си част от охраната – твърдеше мисълта. – Имаш пулсов пистолет. Можеш просто да изпариш тия твари!“

Мичманът щеше да се удари по челото, но червеите вече и бездруго вършеха тази работа, като люлееха скалата и го блъскаха в нея. Разбира се! Пулсовият пистолет! Той посегна към колана си да извади оръжието от кобура. Докато го правеше, друго гласче в главата му се зачуди защо, ако всъщност решението на проблема беше толкова просто – например да изпарят червеите, – капитан Абърнати или някой от другите офицери вече не му бяха наредили да го направи.

„Май имам доста гласове в главата днес“ – сподели трето гласче с Дейвис. Той пренебрегна точно този говорител в главата си и се прицели в подвижна гърбица прахоляк, която се носеше към скалата му.

– Дейвис! Не!

Викът на Абърнати отекна точно в момента, когато мичманът стреля, изпращайки в прашното хълмче пулсов лъч от кохерентни, разрушителни частици.

Изпод прахоляка се разнесе остър кръсък, последван от яростни гърчове, на свой ред последвани

от зловецът, последван от кипването на пода на пещерата вследствие изригналите изпод пръстта дузини червеи.

Научен офицер К'ийнг надвика неизмеримата шумотевица на гърчещите се твари:

– Пулсовият пистолет не е ефективен срещу борговианските земни червеи! Честотата на изстрела ги побърква! Мичман Дейвис, ти току-що повика всеки един червей в района!

„Дали не можеше да ми го кажеш, преди да стрелям? – искаше да изкрещи Дейвис. – По време на инструктажа за мисията можеше да споменеш, че – между другото – не бива да се стреля с пулсов пистолет по борговиански земен червей, нали? На борда на кораба? Докато обсъждахме кацането на Борговия? На която има шибани земни червеи?“

Мичманът не кресна нищо такова срещу К'ийнг, понеже знаеше, че няма начин офицерът да го чуе, а и освен това вече беше твърде късно. Беше дръпнал спусъка. Червеите се бяха пощурили. Най-вероятно някой щеше да умре.

Нищо чудно това да се окаже мичман Дейвис.

Младежът се взя в Абърнати през шумотевицата и прахоляка. Капитанът го съзерцаваше на свой ред, а загрижеността се бе загнездила в сбръчканата му вежда. И в този миг Дейвис се запита дали преди тази мисия Абърнати изобщо някога е разговарял с него.

О, нямаше начин да не е – те с баща му бяха близки още от взрива на „Франклин“. Бяха приятели. *Добри* приятели. Беше вероятно дори Абърнати да е познавал самия Дейвис като малък и нищо чудно да е дръпнал някоя и друга връзка, за да даде на сина на приятеля си възможност да служи на борда на „Дръзки“, флагмана на Общоселенското обединение. Капитанът надали би могъл да прекарва кой знае колко време с Дейвис – нямаше да е редно да си избира любимци сред подчинените си, – но несъмнено би трябвало да са разговаряли. Да са разменили все някое и друго слово. Примерно Абърнати да попита как е бащата на Дейвис. Или да си кажат една-две думи по време на някоя друга изследователска мисия.

Младежът не се сещаше за нито един път.

Внезапно шумотевицата спря. Червеите явно се оттегляха под пръстта също тъй внезапно, както се бяха разбушували. Прахолякът се слегна.

– Изчезнаха! – чу се да казва Дейвис.

– Не – отвърна Абърнати. – Прекалено са умни, за да се откажат!

– Мога да стигна до входа на пещерата! – чу се да възкликва мичманът.

– Стой на мястото си, моряко! – нареди Абърнати. – Това е заповед!

Но Дейвис вече беше скочил от скалата си и тичаше към входа на пещерата. Някаква част от съзнанието му виеше от ирационалността на това действие, но останалите му части не ги беше грижа. Знаеше, че *трябва* да се движи. Беше почти като принуда. Сякаш нямаше избор.

Абърнати изкрещя: „Не!“, кажи-речи, на забавен кадър и Дейвис бе изминал половината разстояние, което се простираше пред него. След това пръстакипна, когато, подредени в полукръг, земните червеи се нахвърлиха нагоре и срещу младежа.

И именно в този миг, докато даваше на заден и на лицето му се изписваше изненада, всъщност редник Дейвис бе сполетян от Божието откровение.

Това беше главният миг в живота му. Причината да съществува. Всичко, което бе сторил досега, всичко, което бе представлявал, казал или желал, го бе довело до именно този момент – да отстъпва заднешком, докато борговианските земни червеи копаят през пръстта и цепят въздуха, за да го докопат. Това беше съдбата му. Неговата орис.

За секунда и докато се взираше в острите като игли зъби, гърчещи се в доста еволюционно подозрителната въртяща се челюст на земния червей, мичман Том Дейвис видя бъдещето. В него изобщо не ставаше и дума за мистериозното изчезване на борговианците. Оттук насетне повече никой нямаше и да спомене за тази древна раса.

Бъдещето беше свързано с него самия – или по-скоро с оно-ва, което неминуемата му смърт щеше да причини на баща му, сега адмирал. Или дори по-скоро с какво смъртта му щеше да промени отношенията между адмирал Дейвис и капитан Абърнати. Младежът съзря сцената, в която Абърнати съобщаваше на адмирала за смъртта на сина му. Видя как шокът се превръща в гняв и как приятелството между двамата се изпарява. Яви му се сцената, в която пехотинци-

те на Общовселенското обединение арестуват капитана по скалъпено обвинение в убийство поради небрежност, подхвърлено от адмирала.

Съзря военния съд и как научен офицер К'ийнг, в ролята на съветник на Абърнати, зрелищно пречупва адмирала на свидетелската скамейка, като го кара да признае, че всичко това се случва заради загубата на сина му. Дейвис видя баща си драматично да протяга ръце и да моли за прошка мъжа, когото бе арестувал по лъжливо обвинение. Съзря и как капитан Абърнати му прощава в стоплящо сърцето сдобряване направо там, на сред съдебната зала.

Беше страхотна история. Велика драма!

И всичко зависеше от него. От този момент. И тази орис. От съдбата на мичман Дейвис.

Той обаче си помисли: „Майната му на всичко, искам да живея!“, и рязко зави, за да избегне настъпващите твари.

Да, но взе, че се препъна, и един от земните червеи му отхапа лицето, така че редникът все пак умря.

От наблюдателницата си до К'ийнг и Уест капитан Люсиъс Абърнати безпомощно гледаше как Том Дейвис пада плячка на земните червеи. Усети нечия ръка да поляга на рамото му. Принадлежеше на старши инженер Уест, който каза:

– Съжалявам много, Люсиъс! Знаем, че ти беше приятел.

– Повече от приятел – отвърна Абърнати, преглъщайки мъката си. – Беше и син на мой приятел. Видях го как израства, Пол. Използвах връзки, за да го докарам на „Дръзки“. Обещах на баща му, че ще се грижа за него! И го правех. От време на време проверявах как я кара. Никога не съм показвал предпочитания, разбира се. Но го наглеждах!

– Адмиралът ще бъде смазан – отбеляза научен офицер К'ийнг. – Редник Дейвис беше единствено дете на баща си и покойната му съпруга.

– Да – съгласи се Абърнати. – Много тежко ще бъде!

– Вината не е твоя, Люсиъс – утеши го Уест. – Не си му нареждал да стреля с пулсовия пистолет. Нито пък да се втурва презглава!

– Вината не е моя – призна капитанът. – Но отговорността е!

С тези думи се премести на най-далечния край на канарата, където потърси уединение.

– Исусе Христе – промърмори Уест на К'ийнг, след като капитанът се отдръпна, останаха сами и най-сетне можеше да говори свободно. – Що за идиот стреля с пулсов пистолет в пода на пещера, гъмжаща от земни червеи? И след това се опитва да я пресече тичешком? Може и да бил син на адмирал, но не беше много умен!

– Наистина извади лош късмет – съгласи се К'ийнг. – Добре известни са опасните черти на борговианските земни червеи. Чен и Дейвис – и двамата трябваше да са по-добре подготвени.

– Хич не го бива младото поколение! – заключи Уест.

– И това е вярно – въздъхна научният офицер. – Тъй или иначе обаче тази и другите ни скорошни мисии са свидетели на тъжна и осезаема загуба на животи. Независимо дали са достойно подготвени или пък през пръсти, фактът си е факт: нуждаем се от още нови членове на екипажа!

••• Глава първа

Мичман Андрю Дал надникна през прозореца на Земния док – намиращата се над Земята космическа станция на Общовселенското обединение – и се взря в следващия си кораб.

Съзерцаваше „Дръзки“.

– Прекрасен, е нали?

Дал се обърна, за да се изправи срещу заговорилото го младо момиче, облечено в униформата на мичман от звездния флот, което също съзерцаваше кораба.

– Така си е – съгласи се Дал.

– „Дръзки“ – капитален кораб от флота на Общовселенското обединение – заизрежда момичето. – Построен през 2453-та на Марсианския док. Флагман на Общовселенското обединение от 2456-а. Първи капитан – Дженивиъв Шан. Люсиъс Абърнати е капитан от 2462-ра насам.

Дал с усмивка попита:

– Да не си случайно туристическият гид на „Дръзки“?

– А ти да не си турист? – отвърна на усмивката му момичето.

– Не – младежът ѝ протегна ръка. – Андрю Дал. Назначен съм на „Дръзки“. Просто чакам совалката в 15:00.

Новата му позната се ръкува с него и се представи:

– Мая Дювал. Също съм назначена на „Дръзки“. И също чакам совалката в 15:00.

– Какво съвпадение – забеляза Дал.

Момичето отвърна:

– Ами щом ти се ще да наречеш съвпадение това, че двама членове на Космическия флот на Две О чакат на космическа станция на Двете О совалка за космически кораб на Двойното О, паркиран точно пред совалковия док – добре, няма проблем.

– Е, като го казваш по този начин... – промърмори Дал.

– Защо си подранил толкова? Едва обед е. Мислех, че ще съм първата на опашката за совалката.

– Вълнувам се – призна Дал. – Това ще ми е първото на значение...

Дювал го изгледа от глава до пети с въпрос в очите.

– Влязох в Академията с няколко години закъснение – обясни той.

– Какво го наложи?

– Дълга история.

– Разполагаме с време – контрира Дювал. – Какво ще кажеш да отидем да обядваме и да ми разкажеш?

Дал се поколеба:

– Тъъ, имам нещо като среща. Чакам приятел, който също е назначен на „Дръзки“.

– Ресторантската зона е ей там – момичето посочи редицата сепарета от другата страна на пешеходния коридор. – Просто пусни съобщение на приятеля си. Пък ако ни изпусне, оттам ще можем да го видим. Хайде. Ще платя питиетата!

– Е, в *такъв* случай няма как – прие Дал. – Ако откажа безплатна почерпка, ще ме изхвърлят от Космическия флот!

◁ ◁ ◁

– Обещал си ми дълга история! – напомни Дювал, след като си взеха храна и питиета.

– Не съм обещавал подобно нещо!

– Обещанието се подразбираше от изказа ти – възрази момичето. – И освен това ти купих питие. *Длъжник* си ми. Забавлявай ме, мичман Дал!

– Ами добре де, щом си рекла. Влязох в Академията късно, понеже три години бях студент в семинарията.

– Добре, това е умерено интересно – прие Дювал.

– На Форшан – допълни мичманът.

– Добре, това е *изключително* интересно – поправи се събеседничката му. – В *такъв* случай си станал свещеник от форшанското вероизповедание? Коя схизма?

– Лявопоклонната схизма и не, не стигнах до свещеник.

– Не можа да преглътнеш обета за целомъдрието ли?

– От лявопоклонните свещеници не се изисква въздържание – поясни Дал, – но тъй като бях единственото човешко същество в семинарията, то може да се каже, че ми беше наложена непорочност.

– Някои хора не биха допуснали да ги спре подобно препятствие.

– Не си виждала отблизо студентите във форшанската семинария – възпротиви се младежът. – Освен това не си падам по ксено.

– Може просто да не си открил подходящото ксено – предложи Дювал.

– Предпочитам хора – отвърна Дал. – Наречи ме скучен, ако щеш.

– Досадно! – подкачи го момичето.

– А ти пък току-що постави рекорд по най-бързо напъхване на нос в личния ми живот – отвърна Дал. – Ако си толкова пряма с хора, които срещаш за първи път, хич не ми се ще да си представям как се държиш с онези, с които се познаваш от дълго време!

– О, не се държа така с всички – възрази Дювал. – Но отсега мога да заявя, че вече те харесвам. Но да се върнем на темата. Значи не си станал свещеник?

– Не. Технически статутът ми е „чуждоземен покаял се грешник“ – поясни Дал. – Бях допуснат да премина пълния курс на обучение и да изпълнявам някои ритуали, но съществуват и физически изисквания, които не бих могъл да изпълня, за да получа пълно посвещение в сан.

– Като например?

– Самооплождане например.

– Малка, но извънредно съществена подробност – съгласи се Дювал.

– А ти толкова се притесняваше за целомъдрието! – Дал гаврътна голяма глътка от чашата си.

– Защо си постъпил в семинарията, ако е нямало шанс в крайна сметка да те посветят в сан? – поинтересува се момичето.

– Сметнах форшанската религия за много мирна – призна си Дал. – Като юноша това силно ме привличаше. Родителите ми починаха, докато бях малък. Оставиха ми малко наследство, което изтеглих при пълнолетие, платих си на частни учители за езикови курсове, а после отидох на Форшан и издирих семинария, която да ме приеме. Планирах да остана там завинаги.

– Но не си го сторил. Така де, от пръв поглед си личи!

Дал се усмихна.

– Ами... Все още смятам форшанската религия за мирна. Обаче форшанските религиозни войни не са възплъщение на кротостта.

– Ясно. Как обаче от послушник във форшанска семинария човек става възпитаник на Академията?

– Когато Двете О-та дойдоха да посредничат между религиозните фракции на Форшан, имаха нужда от преводач и на планетата се оказах аз – обясни Дал. – Няма много хора, способни да говорят повече от един форшански диалект. А аз знам и четирите основни.

– Впечатляващо!

– Бива ме с езика.

– Сега кой е пряк и откровен? – поинтересува се Дювал.

– След като мисията на Двете О се провали, посъветвах всички чуждоземци да напуснат планетата. Главният посредник на Двете О заяви, че в Космическия флот се нуждаят от лингвисти и учени – и ме препоръча за място в Академията. По това време семинарията ми беше изгорена до основи и нямах къде да се прибера, а не разполагах и с пари, за да отида някъде другаде. При това положение Академията ми се стори най-добрата възможна стратегия. Прекарах там четири години в изучаване на ксенобиология и лингвистика. И ето ме тук.

– Бива си я историята – реши Дювал и наклони бутилката си към Дал.

Той се чукна с нея.

– Благодаря. А твоята каква е?

– Далеч по-малко интересна.

– Съмнявам се.

– Не съм ходила в Академията – сподели Дювал. – Записах се в пехотата на умиротворителните сили на Двойното О. Позанимавах се с това няколко години и преди три години ме прехвърлиха в Космическия флот. До сегашното си назначение служех на борда на „Нант“.

– Повишили са те? – предположи Дал.

Събеседничката му изсумтя:

– Не точно. Да го наречем прехвърляне поради неразбирателство с персонала.

Преди Дал да смогне да я разпита по-щателно, телефонът му избръмча. Той го извади и прочете съобщението на екрана. Ухили се:

- Смотаьо!
- Какво има? – попита Дювал.
- Задръж за секунда – Дал се обърна на мястото си, за да помахна на младеж, застанал на средата на коридора на станцията.
- Ето ни тук, Джими!
- Новодошлият се ухили, помахна в отговор и се насочи към тях.
- Приятелят, когото чакаше, предполагам – осведоми се Дювал.
- Да, това е той – Джими Хенсън.
- Джими Хенсън ли? – намръщи се Дювал. – Не е роднина на Джеймс Хенсън, главен директор и председател на борда на директорите на „Хенсън Индъстрис“, предполагам?
- Джеймс Албърт Хенсън Четвърти – представи приятеля си Дал. – Синът му.
- Еха, готино!
- С месечната си издръжка може да купи тази космическа станция – осведоми новата си позната Дал. – Но не е такъв тип.
- Какво искаш да кажеш?
- Хей, здрасти! – Хенсън най-сетне се добра до масата им. Огледа Дювал и протегна ръка. – Здрасти, аз съм Джими!
- Мая – представи се Дювал и също протегна ръка. Ръкуваха се.
- Хенсън се поинтересува:
- Така значи, ти си приятелка на Анди, а?
- Нещо такова – призна си момичето. – Двамата с него се познаваме отдавна. От цял половин час!
- Страхотно – Хенсън се усмихна широко. – Ние двамата с него се познаваме от една идея по-дълго.
- Предположих, че връзката ви е по-дълга.
- Е, аз възнамерявам да си взема питие – заяви Хенсън. – Вие искате ли нещо, приятели? Да ви взема по едно, става ли?
- Няма нужда – отказа Дал.
- Нямам против още едно – рече Дювал, размахвайки почти празната си бутилка.
- Пак от същото?
- Става.
- Страхотно! – Хенсън плесна с ръце. – Добре, веднага се връщам. Пазете ми място, става ли?
- Няма проблем – ухили се Дал.

Приятелят му се отдалечи в търсене на хапване и пийване.

– Симпатията изглежда – отбеляза Дювал.

– Такъв си е.

– Не е невероятно чаровен.

– Има си други качества.

– Като например да купува пиенето?

– Е, и това също, но имах предвид друго.

– Нещо против да ти задам личен въпрос? – поинтересува се Дювал.

– Предвид, че до момента вече сме обсъдили сексуалните ми предпочитания – не.

– Бяхте ли приятели с Джими, преди да научиш, че баща му може да купи една-две планети с все атмосферата?

Дал се поколеба за момент, преди да отговори. Накрая попита събеседничката си:

– Знаеш ли с какво се различават богатите от теб и мен?

– Имаш предвид освен с това, че имат пари ли?

– Да.

– Нямам представа.

– Онова, което ги прави различни – поне умните сред тях, – е това, че имат изключителен нюх за мотивите на хората, които се задържат покрай тях. Надушват дали го правят, защото търсят приятелство и не се вълнуват от близостта до пари, възможности и власт... или искат да са част от нечий антураж, което пък е свързано именно с достъпа до тези три неща. Разбираш ли какво искам да ти обясня?

– Разбира се.

– Добре – продължи мичманът. – Та ето какво е положението. Още като малък Джими открил, че баща му е сред най-богатите хора в Двойното О. С времето се досетил, че един ден и той самият ще се нареди в тази категория. След това пресметнал и че ще има много хора, които ще се опитат да използват първото и второто, за да се облагодетелстват. А накрая преценил и как да избягва тези хора.

– Схванах – кимна Дювал. – Джими ще разбере, ако човек е мил с него просто заради това кой е татко му.

– Наистина беше интересно да го гледа човек първите няколко седмици в Академията – каза Дал. – Някои от кадетите – а такива имаше и сред инструкторите – се опитаха да се намърдат за негови приятели. Мисля, че останаха изненадани колко бързо

богатото хлапе им отгатна номера. Той е имал достатъчно време да стане изумително добър в четенето на помисли. Налага му се.

– А ти как подходи към него? – поинтересува се Дювал.

– Никак – отвърна Дал. – Той дойде и започна да си говори с мен. Мисля, че беше осъзнал, че изобщо не ми пука кой е баща му.

– Просто си му бил симпатичен?

– Навярно, но да не забравяме и че получих А в курса по биология, с който той имаше проблеми – призна Дал. – Това, че Джими щателно си подбира спътниците, не означава, че не изхожда от собствените си интереси.

– Струва ми се, че има желание да ме приеме в приятелския кръг – отбеляза Дювал.

– Най-вероятно защото смята, че сме приятели и вярва на преценката ми.

– А дали сме? – попита момичето. – Приятели, искам да кажа.

– Ти си малко по-шугава, отколкото по принцип ги харесвам...

– Да, вече се досетих, че си привърженик на „обичам всичко да е мир и покой“.

– Да разбирам ли, че не обичаш спокойствието?

– Спя от време на време – призна Дювал. – През останалото време – не.

– Предполагам, ще се наложи да се приспособя.

– Предполагам, че ще свикнеш – съгласи се тя.

– Нося питиетата – обяви Хенсън, пристъпвайки иззад гърба на Дювал.

– О, Джими! – възкликна тя. – Това те прави моя нов любимец!

– Отлично! – младият милиардер ѝ връчи нейната бутилка и се настани на масата. – Та за какво си говорехте?

◁ ◁ ◁

Точно преди пристигането на совалката в чакалнята се появиха още двама души. По-точно появиха се петима: двама моряци от екипажа, съпроводени от трима членове на военната полиция. При появата им Дювал сръга Дал и Хенсън. Единият от моряците забеляза поведението им и вдигна вежда.

– Имам си антураж. И какво от това?

Без да му обръща внимание, Мая заговори едното
ченге:

– Каква му е историята на този?

Военната полицайка посочи арестанта с вдигнатата вежда:

– Предявени са му един куп обвинения, включително незаконен внос, продажба на контрабандни стоки и нападение над висшестоящ офицер...

Вторият арестант бе спрял нацупен и избягваше да поглежда в очите на присъстващите. Ченгето обясни:

– Това нещастно копеле е приятелче на първия. Което автоматично го прави заподозрян в съучастие.

– Обвиненията за нападение са скалпени –заяви мичманът арестант. – Офицерът се беше покатерил горе на черешката.

– С дрога, която *ти* му даде – скастри го вторият моряк, все още без да смее да погледне присъстващите.

– Никой не може да докаже, че съм му давал нещо, а и без друго и дума не може да става за наркотици – възрази приятелят му. – Беше просто чуждопланетна гъба. А и не може да е от нея. Гъбката отпуска хората, не ги кара да се нахвърлят на присъстващите и да ги принуждават да се защитават!

– Дал си му ксеномухоморка, нали? – поинтересува се Дал.

Първият моряк го изгледа изпод вежди и заяви:

– Както вече казах, никой не може да докаже, че съм дал каквото и да е на офицера. Но да речем.

– Ксеномухоморката произвежда химикал, който при повечето хора води до релаксиращ ефект – обясни Дал, – но при около една десета от процента от потребителите ефектът е точно обратният. Рецепторите на мозъците им са малко по-различно устроени от тези на всички останали. И такива хора – около една десета от процента – ще откачат тотално под въздействието на ксеномухоморката. Най-вероятно твоят офицер е бил точно от тази група.

– И кой си ти, тъй дълбоко просветленият за ефектите на извънземните гъби? – поинтересува се морякът.

– Човек, който знае, че каквото и да става, не бива да се продава нагоре по командната верига.

Арестантът се ухили.

– И защо не са ви тикнали в брига¹? – поинтересува се Дювал.

¹ Бриг (от англ. Brig – корабен карцер, хауптвахта). (Всички бележки под линия са на преводача.)

Космонавтът посочи към Дал:

– Питай приятелчето си, нали е голям умник!

Дювал погледна към мичмана, който сви рамене и обясни:

– Ксеномухоморката не е забранена – обясни. – Просто не е много модерно да се използва. Известна е най-вече сред студентите по ксенобиология, както и сред увличащите се по непопулярни, но номинално законни чуждопланетни подобрители на настроението, вероятно с търговска цел.

– Аха! – възкликна Дювал.

– В тази връзка бих предположил, че нашето приятелче тук...

– Фин – представи се космонавтът и кимна към спътника си.

– А това е Хестър.

– ...приятелчето ни Фин по време на последното си назначение се е сдобил със славата на човек, към когото се обръщаш за субстанции, за каквито няма да те спипат на тест за наркотици.

Хестър изсумтя при това изявление.

– Предполагам също, че неговият офицер вероятно не желае да се разчува, че е взимал наркотици...

– Гъба – поправи го Фин.

– ...от какъвто и да е вид, и в частност че ксеномухоморката го е накарала да откачи, че е нападнал хора, и тук присъстващият Фин де факто се е защитавал, когато по принуда е отвърнал на удара. Тъй че, вместо да тикне новия ни познат в брига и да затъне до уши сред крокодилите, офицерът е счел за по-разумно тихо-мълком да му уреди ново назначение.

– Не мога нито да потвърдя, нито да отрека тази интерпретация на събитията – заяви Фин.

– Че тогава за какво са военните ченгета? – поинтересува се Хенсън.

– Тук са, за да се убедят, че ще се качим на „Дръзки“ без никакви отклонения – обясни Хестър. – Не искат да си попълни запасите!

При това изявление Фин забели очи.

Дювал се обърна към втория арестант:

– В думите ти долавам горчивина.

Хестър най-сетне си позволи да я погледне в очите и обясни:

– Копелдакът си криеше запасите в гардеробчето

ми.

– И ти не си знаел?

– Каза ми, че били бонбони и ако останалите от екипажа научат за тях, щели да проникнат в шкафчето му и да ги откраднат.

– Така и щяха да сторят – увери ги Фин. – И даже не съм те изментил, всичко *беше* захаросано.

– Също така ме убеди, че били за майка ти – обвини го Хестър.

– Е, ами... – призна си морякът, – за *това* вече те излъгах.

– Опитах се да се оправдая пред капитана и офицера, но не им пукаше – завърши разказа си „укривателят“. – Според тях и аз съм съучастник. А аз дори не *харесвам* този тип!

– Тогава защо се съгласи да скриеш... бонбонките му? – попита Дювал.

Хестър промърмори нещо нечленоразделно и пак сведе очи.

– Направи го, понеже се държах мило с него, а той си няма приятели – обясни Фин.

– Значи си се възползвал от него? – поинтересува се Хенсън.

– Не е като да *не го харесвам* – оправда се се Фин. – А и не съм възнамерявал да му докарвам неприятности. Той *не би трябвало* да има проблеми. Не съхранявах при него нищо незаконно. Но след това офицерчето откачи и се опита да пренареди костната ми структура...

– Сигурно е трябвало по-добре да проучиш гамата си с продукти – предположи Дал.

– Следващия път първо ще се допитам до теб, преди да снабдявам клиентите – озъби се саркастично Фин, но после посочи към прозореца, където се виждаше как совалка подхожда към шлюза. – Това обаче ще почака. Като гледам, возилото ни пристига!

••• Глава втора

Старшина на име Дел Сол посрещна четиримата нови членове на екипажа на „Дръзки“ и бързичко ги разведе по местоназначенията им. Дал бе приветстван от главния научен офицер на „Дръзки“ – К’ийнг.

– Сър – отдаде чест Дал.

К’ийнг отвърна на поздрава му с думите:

– Младши мичман Дал, радвам се да се запознаем! Невинаги посрещам лично новоназначените в отдела ми, но току-що излизам от дежурство и реших да те изпратя до дежурния ти пост. Има ли нужда първо да прибереш личните си вещи?

– Не, сър – отвърна Дал.

Ръчният му багаж заедно с тези на останалите, подлежеше на проверка от корабната охрана и щеше да бъде разнесен по каютите на новите космонавти, местоположението на които щеше да бъде въплътено в телефоните им.

К’ийнг сподели:

– Научих, че си прекарал няколко години на Форшан и говориш езика. И четирите диалекта.

– Да, сър.

– Изучавал съм го малко в Академията – К’ийнг си прочисти гърлото. – *Аааачка фаахклалхач гкхалал чакалалал.*

Дал даде всичко от себе си, за да не направи гримаса. К’ийнг току-що бе опитал да изкаже на третия диалект традиционния за дясноуклонната схизма поздрав „Предлагам ти хляба на живота“, но сричкването и акцентът му бяха превърнали израза в „Нека заедно насилим тортите“. Като оставим настрана, че би било извънредно необичайно за член на дясноуклонната схизма доброволно да заговори на третия диалект, роден за основателя на лявоуклонната схизма и следователно – традиционно отбягван от десните, взаимното насилване на торти не беше сред утвърдените където и да било на Форшан практики.

– *Ааачкла фааачклалхалу аадалалу чкалалал* – изрече Дал на третия диалект, отвърщайки с общопри-

етия традиционен отговор „Ще разчупя хляба на живота с теб“.

К'ийнг се поинтересува:

– Правилно ли казах поздрава?

– Акцентът ви беше много необичаен, сър – отвърна дипломатично мичманът.

– Несъмнено си прав – съгласи се научният офицер. – В такъв случай ще е най-добре, ако се налагат разговори на форшански, да предавам щафетата в твои ръце.

– Добре, сър.

– Последвай ме, мичман! – нареди К'ийнг и закричи напред. Дал бе принуден да подтичва, за да не изостава.

Около научния офицер „Дръзки“ беше като кипнал кошер: членове на екипажа и офицери целеустремено се движеха през коридорите, всеки с вид, все едно му е много важно да стигне до крайната си цел. К'ийнг крачеше между тях като кораб, вдигащ вълна пред носа си – щом наближеше, тълпата магически се разделяше пред него, а след отминаването му процепът се затваряше.

– Все едно тук е час пик! – отбеляза Дал, зазяпан в минуващите.

– Както ще забележиш, екипажът ни е доста ефикасен и ефективен – отвърна К'ийнг. – Като флагман на Общовселенското обединение „Дръзки“ внимателно си подбира моряците!

– Не се съмнявам в това, сър – Дал хвърли поглед и през рамо. Зад гърба им членовете на екипажа значително забавяха движението си и зяпаха отминаването на научния офицер и новия моряк. Дал не беше в състояние да прочете израженията на колегите си.

К'ийнг го отвлече от размислите му:

– Научих, че в Академията изрично си пожелал да бъдеш назначен на „Дръзки“.

– Да, сър – съгласи се Дал, съсредоточавайки вниманието си върху висшестоящия офицер. – Вашият отдел се занимава с наистина напредничави разработки. На борда правите толкова изумителни проучвания, че ни е трудно да ги повтаряме в Академията.

– Не искаш да кажеш, надявам се, че според теб тук си вършим през пръсти работата – подчерта К'ийнг. В гласа му се долавяше остър намек.

– Нищо подобно, сър – отвърна Дал. – Репутацията ви на учен е неопетнена! А и знаем, че в този тип дейност, с която се

занимава отделът ви, първоначалните условия са едновременно важни и трудни за пресъздаване.

К'ийнг като че ли се поотпусна след тези му думи. Рече:

– Космосът е обширен. Мисията на „Дръзки“ е да го проучва. Голяма част от научните ни занимания тук, на фронтовата линия, се състои от идентифициране, описание и полагане на първоначални хипотези. След това продължаваме нататък и оставяме на тези след нас да довършат труда ни.

– Да, сър – съгласи се Дал. – Именно науката на фронтовата линия ми се нрави. Проучването.

– Така ли било? А ти самият желаеш ли да участваш в изследователски мисии?

Точно пред тях един от бързоходците от екипажа успя да се препъне в собствените си крака. Дал го подкрепи, за да не падне.

– Полека – каза, изправяйки го отново. – Внимавай къде стъпваш, друже!

Спасеният от падане моряк се отдалечи, а промърмореното му под нос „Благодаря“ направо отиде в доплеровата зона, така бързаше да изчезне.

– Пъргав и любезен – рече Дал ухилен, след това спря да се усмихва, понеже забеляза, че К'ийнг също се е заковал на място и сезира в него много сериозно. – Сър?

– Изследователски мисии – натърти научният офицер. – Смяташ ли да участваш в такива?

– В Академията бях известен повече като лабораторен плъх – призна Дал. Стори му се, че К'ийнг май се намръщи. – Но осъзнавам, че „Дръзки“ е разузнавателен кораб. С нетърпение очаквам да извърша част от проучванията лично!

– Много добре – заключи научният офицер и отново закрачи напред. – Да си лабораторен плъх в Академията не е лошо, на други кораби също няма да е проблем. Но причината „Дръзки“ да направи толкова много от откритията, които са те заинтересували на първо място е резултат от желанието на екипажа да слезе в полето и да си изцапа ръцете. Ще те моля да го имаш предвид!

– Да, сър!

– Добре – К'ийнг спря пред врата с надпис „Ксенобиология“. Отвори я, разкривайки лабораторията отвъд, и прекрачи прага. Дал го последва.

Отделът по ксенобиология беше ненаселен.

– Къде са всички, сър? – попита мичманът.

Джон

– Екипажът на „Дръзки“ върши много кръстосани за-

Скалзи

дачи заедно с членове на другите отдели и често моряците си имат вторични и третични назначения – обясни К'ийнг.

– Заради познанията си по форшански ти например ще служиш и в отдела по лингвистика. Тъй че хората ни невинаги си стоят заковани на дежурните постове.

– Ясно, сър.

– Въпреки това... – научният офицер извади телефона си и набра номер. – Лейтенант Колинс? Най-новият член на екипажа е във вашата лаборатория, готов да ви се представи... – пауза. – Добре. Това е всичко! – К'ийнг прибра телефона. – Лейтенант Колинс ще дойде след малко, за да те приветства.

– Благодаря ви, сър – каза Дал и отдаде чест.

Научният офицер кимна, отдаде му чест в отговор и излезе в коридора. Мичманът отиде до вратата и проследи отдалечаването му. Чак до завоя зад ъгъла и изчезването от поглед К'ийнг бе предшестван от носовата си вълна.

◁ ◁ ◁

Зад гърба на Дал някой подвикна:

– Ехо!

Младежът се обърна. В средата на лабораторията бе застанал непознат моряк.

Дал отново надникна навън през вратата – натам, накъдето бе завил К'ийнг – и после пак към новопоявилия се колега. Каза:

– Здравсти. Нямахте те тук преди две секунди!

– Аха, случва ни се понякога – съгласи се новият, приближи се до Дал и протегна ръка. – Джейк Касауей.

– Анди Дал – мичманът се ръкува с него. – И как точно ти се случва?

– Търговска тайна – ухили се Касауей.

В другия край на лабораторията се отвори врата и от стаята зад нея излезе друг член на екипажа.

– Ей тъй се издават търговските тайни – натъжи се новият познат на Дал.

Младежът посочи вратата и попита:

– Какво има там?

– Там е складът – обясни Касауей.

– Криете се в склада ли?

– Не се криехме – възрази излязлата от склада жена. – Просто инвентаризирахме.

– Анди Дал, това е Фиона Мбеки – представи я Касауей.

– Здрасти – кимна ѝ Дал.

Мбеки заяви:

– Трябва да се радваш, че ние правим инвентаризацията. Понеже това значи, че няма да те пратят да го вършиш ти, понеже си най-новият в отдела.

– Ами благодаря тогава! – съгласи се Дал.

– Но все пак ще те караме да правиш кафе – допълни Мбеки.

– Ще изпълнявам с гордост задачата си!

– А ето ги и шефовете – Касауей кимна към двама офицери, които се задаваха откъм коридора.

От двамата, по-възрастната жена се приближи право към Дал. Забелязал навреме лейтенантската нашивка на рамото ѝ, той отдаде чест.

– Свободно – нареди Колинс, макар че все пак отвърна на официалния му поздрав. – Тук си отдаваме чест единствено когато Негово Височество влезе през вратата.

– Имате предвид командир К'ийнг.

– Нали схващаш смисъла на шегичката? – поинтересува се Колинс. – Понеже името му звучи точно като Кинг, ще рече „крал“.

– Да, госпожо.

– Порцийка научен хумор – уточни лейтенантката.

– Схванах, госпожо.

– Добре! Понеже последното, от което се нуждаем, е наоколо да се мотае още някой лишен от хумор сухар. Вече си се запознал с Касауей и Мбеки, както виждам?

– Да, госпожо.

– Трябва да си разбрал и че аз съм прекият ти началник – добави лейтенантката и после посочи колегата, с когото беше влязла. – Запознай се с Бен Трин, втори в командната редица на лабораторията.

Трин дойде да се ръкува с Дал.

– Това изчерпва отдела.

– Като изключим Дженкинс – додаде Мбеки.

– Е, той няма да се среща с него – уточни Колинс.

– Би могъл – възрази момичето.

– Кога за последно си виждала Дженкинс? – попита я
Трин.

– Мисля, че го мярнах веднъж, но се оказа, че било Йети
– ухили се Касауей.

– Стига толкова за Дженкинс! – нареди Колинс.

– Кой е той? – поинтересува се Дал.

– Работи по независим проект – осведоми го лейтенантка-
та. – Много натоварен. Забрави го, никога няма да го срещнеш. А
сега... – тя се пресегна към една от масите в лабораторията, граб-
на оттам един таблет и го включи. – Идваш при нас с наистина
забележителни оценки от Академията, г-н Дал!

– Благодаря, госпожо.

– Флавиу Антонеску още ли оглавява катедрата по ксеноби-
ология?

– Да, госпожо.

– Моля те, спри да ме господжваш на всяко изречение, мичман,
звучи все едно имаш вокален тик!

Дал отново се усмихна и се съгласи:

– Няма проблем.

Колинс кимна и отново се втренчи в таблета.

– Изненадана съм, че Флавиу те е препоръчал за „Дръзки“.

– В началото отказа – призна Дал, като се сети за спора с на-
чалника на катедрата си в Академията. – Искаше да заема пост в
проучвателния корпус на Европа.

– Защо не се съгласи? – поинтересува се Колинс.

– Исах да видя Вселената, не да кисна на дъното на шейсет-
километров леден тунел и да зяпам европски микроби.

– Нещо против европските микроби ли имаш? – озъби се на-
чалничката на Дал.

Той я увери:

– Убеден съм, че микробите са прекрасни! Просто заслужават
да ги изучава някой, който наистина копнее за това.

– Сигурно си бил доста настоятелен, та да накараш Флавиу да
си промени мнението.

– Оценките ми бяха достатъчно високи да привлекат внима-
нието на командир К'ийнг – отвърна Дал. – А и за късмет тук се
разкри свободно място.

– Не беше късмет – вметна Мбеки.

– Беше логранианска ледена акула – уточни Касауей.

– Което е точно обратното на късмет – допълни момичето.

– Какво?

– Идваш тук на мястото на бившия ни колега Сид Блек – обясни Трин. – Взе участие в проучвателна експедиция на Лонгран Седем, а тази планета е заледена. Докато проучвали изоставен замръзнал град, изследователският отряд беше нападен от ледени акули. Те отмъкнаха Сид. Повече не го видяхме.

– Видяхме крака му – уточни Мбеки. – По-точно долната му половина.

– Стига, Фиона! – заяви Колинс раздразнено. Остави таблета и се вгледа отново в Дал. – Вече си се срещнал с командир К'ийнг?

– Да.

– Той спомена ли нещо за изследователски мисии?

– Да – отвърна Дал. – Попита ме дали се интересувам от тях.

– А ти какво отговори?

– Казах, че обикновено се занимавам с лабораторни задачи, но предположих, че все пак ще взимам участие и в проучвателни експедиции. Защо питате?

– К'ийнг си го е набелязал – сподели Трин с Колинс.

Дал стрелна с поглед двамата си офицери и попита:

– Да не би случайно да пропускам нещо важно, госпожо?

– Не – отвърна Колинс и се намръщи срещу Трин. – Просто предпочитам да имам възможност първо да индоктринирам екипажа си, преди К'ийнг да ги прилапа. Това е всичко!

– Да няма някакво философско неразбирателство помежду ви? – недоумяваше Дал.

– Не е важно – заяви лейтенантката. – Не се главоболи с този въпрос. Да се заемем като начало с основните подробности... – тя посочи към ъгъла. – Ти получаваш онази работна станция. Бен ще ти издаде служебен таблет и ще ти прочете правилата, а Джейк и Фиона ще те въведат във всичко друго, което искаш да знаеш. Достатъчно е само да ги попиташ. Освен това новият винаги е дежурен по кафе.

– Вече ми споменаха за това.

– Добре – зарадва се Колинс. – Понеже точно сега добре ще ми дойде някоя и друга чашка. Бен, погрижи се да го настаниш, моля те!

Джон – Е, разпитвахте ли ви за изследователски мисии, а? – попита Дювал, когато пренесе подноса си с обяда до масата, където вече се бяха настанили двамата и другари от совалковия док.

– Мен ме питаха – съгласи се Хенсън.

– Мен също – призна Дал.

– На мен ли така ми се струва, или на борда на кораба има малко странно отношение към изследователските мисии? – попита Дювал.

– Дай ми пример – помоли Дал.

– Ами да речем, че за първите пет минути след като стъпих на новия си пост чух три различни истории за хора от екипажа, гризнали дръвцето по време на изследователски мисии. Смърт, причинена от паднала скала. Смърт в резултат на токсична атмосфера. Смърт чрез изпаряване с пулсов пистолет...

– Смърт поради повреда във вратата на совалка – добави Хенсън.

– Смърт, предизвикана от ледена акула – довърши Дал.

– От *какво* била предизвикана? – примигна сепната Дювал. – Какво, по дяволите, е ледена акула?

– Нямам ни най-малка представа – призна мичманът. – Не знаех дори, че съществува такова животно.

– Дали е акула, *направена* от лед? – полюбопитства Хенсън. – Или е акула, която *живее* в леда?

– Не ми поясниха при споменаването на случая – Дал наръга решително парчето месо на подноса си.

– Струва ми се, че е трябвало да ги уличиш в лъжа за акулската история – каза Дювал.

– Въпреки че подробностите бяха неясни, и тя съвпада с по-мощната картина, която обрисуваш. Хората тук са се побъркали на тема проучвателни експедиции.

– Сигурно защото на всяка умира по някой – предположи Хенсън.

Дювал вдигна вежда при това изказване.

– Какво те накара да го кажеш, Джими?

– Ами, всички ние идваме на мястото на бивши членове на екипажа, нали? – Хенсън посочи момичето. – Какво се е случило с този, когото сменяш ти? Да не се е прехвърлил на друг кораб?